

Sygn. akt V KK 256/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dorota Rysińska (przewodniczący)

SSN Barbara Skoczowska

SSN Roman Sądej (sprawozdawca)

Protokolant Barbara Kobrzyńska

w sprawie B. S.,

skazanego z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

w dniu 4 września 2014r.,

kasacji wniesionej przez Prokuratora Generalnego na korzyść skazanego,

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w B. z dnia 12 kwietnia 2013 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w.
w zw. z art. 45 § 1 k.w. postępowanie w sprawie umarza, kosztami
procesu obciążając Skarb Państwa.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 kwietnia 2013 r., Sąd Rejonowy w B. uznał B. S. za winnego popełnienia, w warunkach powrotu do przestępstwa, w okresie od 18 lipca do 5 sierpnia 2011 r. ciągu pięciu przestępstw, polegających na przywłaszczeniu paliwa z różnych stacji paliw, każdorazowo o wartości

nieprzekraczającej 250 zł, które to działania zakwalifikował z art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na podstawie art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 91 k.k. wymierzył karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności; nadto orzekł karę grzywny w wysokości 50 stawek dziennych po 10 zł każda; wykonanie kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na 4 lata, oddając oskarżonego pod dozór kuratora; zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody; zaliczył na poczet grzywny dwa dni rzeczywistego pozbawienia wolności; orzekł o dowodach rzeczowych i kosztach postępowania.

Wyrok ten, bez zaskarżenia, uprawomocnił się dnia 26 kwietnia 2013 r.

Kasację od tego wyroku w dniu 23 lipca 2014r., na korzyść skazanego, wniósł Prokurator Generalny. Podniósł w niej zarzut rażącego i mającego istotny wpływ na treść wyroku naruszenia prawa karnego materialnego, to jest art. 278 § 1 k.k., polegającego na przyjęciu, że opisane pięć przypadków kradzieży mienia o wartości nieprzekraczającej każdorazowo 250 zł stanowią przestępstwa, podczas gdy taka wartość mienia powodowała konieczność zakwalifikowania wszystkich przypisanych oskarżonemu czynów z art. 119 § 1 k.w., co w konsekwencji doprowadziło do następczej rażącej obrazy prawa materialnego w postaci art. 91 § 1 k.k., poprzez orzeczenie kary przy przyjęciu istnienia ciągu przestępstw w sytuacji, gdy przypisane oskarżonemu, pozostające w zbiegu realnym czyny, wyczerpywały znamiona wykroczeń określonych w art. 119 § 1 k.w., w związku z czym brak było podstaw do przyjęcia konstrukcji ciągu przestępstw.

W oparciu o tak sformułowany zarzut Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 5 § 1 pkt 4 k.p.w. w zw. z art. 45 § 1 k.w. i art. 537 § 2 k.p.k. umorzenie postępowania wobec przedawnienia karalności czynów.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Prokuratora Generalnego była zasadna w stopniu oczywistym, uzasadniającym jej uwzględnienie w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Bezspornym jest, że do dnia 9 listopada 2013r. wartość progową wykroczenia wyznaczała kwota 250 zł, co uległo zmianie na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 27 września 2013r. (Dz.U. 2013, poz.1247), co jednak w realiach tej sprawy nie ma znaczenia. Równie bezspornym pozostaje, że w każdej z pięciu

opisanych w zaskarżonym wyroku kradzieży paliwa, popełnionych w okresie od 18 lipca do 5 sierpnia 2011r., jego wartość nie przekroczyła 250 zł. Doszło zatem do realnego zbiegu wykroczeń, przewidzianego w art. 9 § 2 k.w. Skoro Sąd pierwszej instancji nie przyjął konstrukcji czynu ciągłego, przewidzianej w art. 12 k.k., sumowanie poszczególnych kwot wykroczeń nie znajdowało żadnego uzasadnienia. Przyjęta w zaskarżonym wyroku konstrukcja ciągu przestępstw – art. 91 § 1 k.k. – jak już z samej nazwy wynika, ma zastosowanie wyłącznie wówczas, gdy na ów ciąg składają się czyny, z których każdy wyczerpuje znamiona przestępstwa. Opisy poszczególnych czynów przyjęte przez Sąd Rejonowy nie pozwalały na ich modyfikację w kierunku ustalenia, że zachowania oskarżonego stanowiły „czyn ciągły”. Nie wystąpiła bowiem przesłanka działania „w wykonaniu z góry powziętego zamiaru”, stanowiąca warunek *sine qua non* konstrukcji przewidzianej w art. 12 k.k., a jej ustalenie byłoby niekorzystne dla oskarżonego, a więc obecnie niedopuszczalne w świetle zakazu przewidzianego w art. 524 § 3 k.p.k.

W tym stanie rzeczy podniesione w kasacji naruszenia art. 278 § 1 k.k., a następnie również art. 91 § 1 k.k., jawią się jako rażące i mające wręcz zasadniczy wpływ na treść wyroku.

Przewidziany w art. 45 § 1 k.w. okres przedawnienia karalności wykroczeń, w sytuacji wszczęcia postępowania wynosi dwa lata od popełnienia czynu, a zatem w tej sprawie upłynął z dniem 5 sierpnia 2013 r. Jednocześnie nie miał zastosowania szczególny okres przedawnienia przewidziany w art. 45 § 2 k.w., jako że uchylenie prawomocnego wyroku nastąpiło już po upływie przedawnienia karalności (por. np. wyrok SN z dnia 16 listopada 2009r., V KK 131/09, R-OSNKW 2009, poz. 2260).

W konsekwencji, wobec spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 523 § 1 k.p.k. zaskarżony wyrok musiał zostać uchylony, a upływ okresu przedawnienia karalności wykroczeń implikował umorzenie postępowania w sprawie.

Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. koszty procesu ponosi Skarb Państwa.

